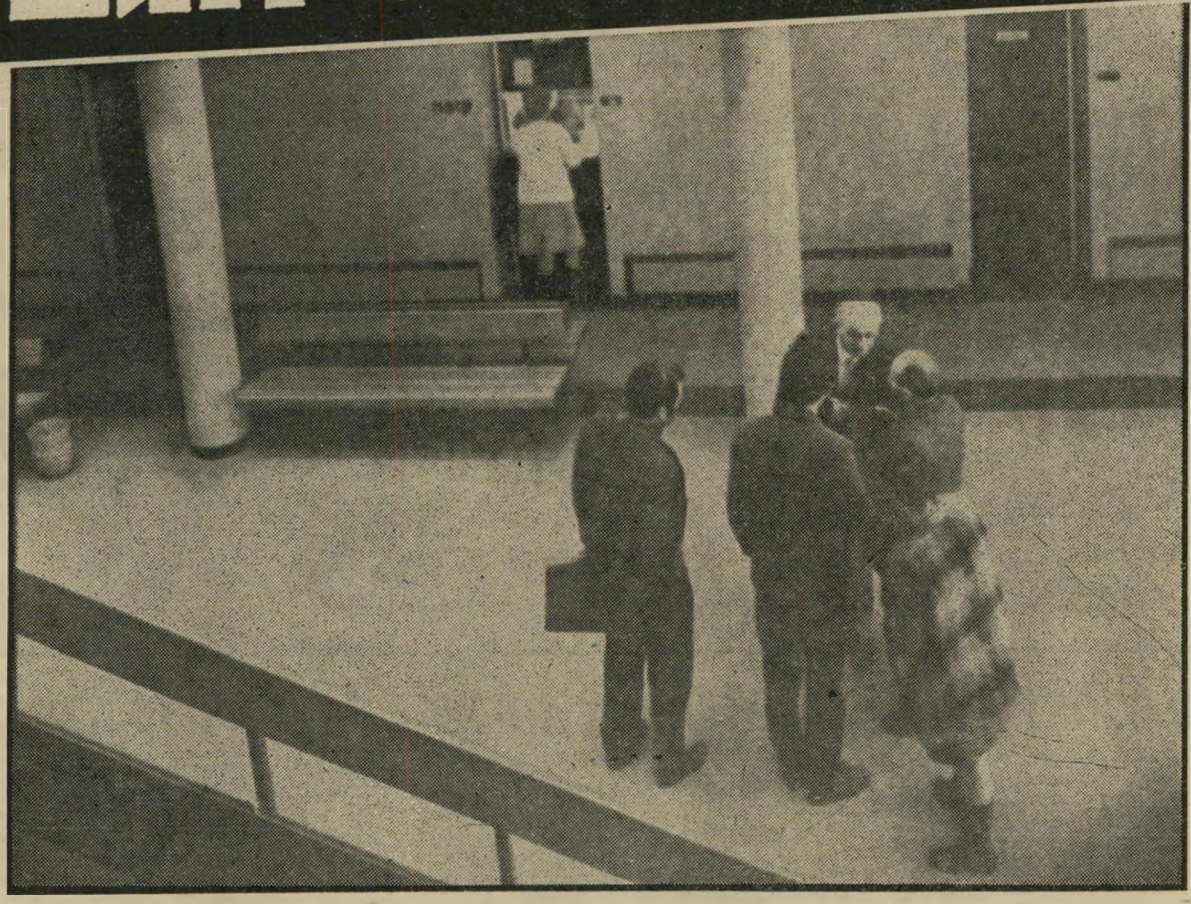

אמנון יהלומי * הוא בן 28, גבתיקומה ובעל מחלפות שאטניות מגודלות. הוא מדבר בשטף, במהירות, מטבל את דבריו בדימויים ססגוניים. לקוריוזים המדהימים, אותם קיבץ בחצי השנה האחרונה, בשל הרפתקאותיו ברבנות, הוא מנסה להתייחס בהומור. כמו לכל הישראלים המצויים — בניגוד לנבחרים — היו גם לו מיסדרונות בית-הדין הרבני נתיב יסורים ארוך. הוא רצה להתגרש — אשתו רצתה להתגרש — ורק הרבנים לא רצו לגרש אותם. לא כל כך מהר, בכל אופן. זה סיפורו של אמנון:

לדש שלום הייתי נשוי. עד שיום אחד, לפני כחצי שנה, הגענו אשתי

נתיב היסורים אל הגט

ואני למסקנה שמספיק. גילינו שיש לנו אי התאמה: שאני לא הטיפוס בשביל להיות נשוי.

עד כאן, היה הכל בסדר. גם הנישואין, וגם ההחלטה שלנו להתגרש. העניינים התחילו להיות לא בסדר כשהכנסנו לעסק את הרבנים.

בהתחלה, היינו תמימים. חשבנו — מה הבעיות? שנינו רוצים להתגרש, רכוש אין לנו במיל, או אין מה לריב ומה לחלק — או הכל בסדר, לא?

לא, לא. הכל חיה רחוק מבסדר.

לקחת אותם

בקלות

באנו לרבנות בסעם הראשונה לפני חצי שנה. בתחילה, אמרו להם הרבנים: "תביטו על עצמכם, אתם הרי צעירים, נחמדים, כל החיים לפניכם, למה להרוס, תנסו עוד קצת."

הסכמתי בכל לב: "אנחנו צעירים, הודיתי, אנחנו נחמדים והכל, זאת בדיוק הסיבה שבגללה החלטנו להתגרש. כל החיים לפנינו, או למה לא לנסות משהו חדש?"

בבית-הדין הרבני בתל-אביב הגדירו את דברי כמוקצה, ושלחו אותי הביתה עם אשתי — בכורה למען אהגה בה מעט ואולי אשוב בי ממשוגת. הגיתי כמה לילות וחזרתי שוב לשדרות דוד המלך.

אחרי שעברתי את שלבי הפתיחה במשך השבועות הראשונים, תשתי את העיקרון. כאן רוצים רק לסבן אותך. המסקנה שלי:

* השם מוסווה, בגלל חששו של המספר מפני עיכובים נוספים בתיקו, עם פירסום הכתבה.

אזרח צעיר מספר על מסע תלאות במסדרונות בית הדין הרבני

בתל-אביב, שנמשך חצי שנה

בטעמי-המיקרא: "תגיד לי, אתה חרש?" ובלי לחכות לתשובה, מתוך הנחה שבין כה וכה זכה אינני שומע, מושיט אצבע לבנה שמנמנת לפיתחו של אולם שמסומנת עליו האות, דלת.

אני ניגש לדלת האולם. נעול. מחכה כמה דקות. אף אחד לא מזמין אותי. אני מחליט לשרת את עצמי ונכנס. בפנים שלושה זקנים, דיינים לפי צורתם, יושבים לפי סדר גודל הזקנים. באמצע הארוך מימין הבינוני ומשמאל הקצר.

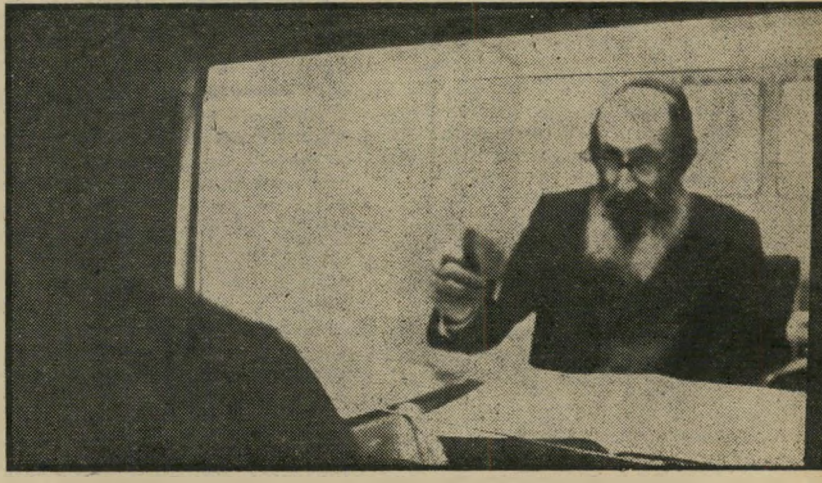
בגלל חוסר התמצאות ופחד מחילול איוה קודש אני נשאר צמוד לדלת. עומד ומחכה. ככה עוברת עלי חצי שעה מתוחה. הדיינים יושבים מרוכזים בתוך ערימה של דפים מתויקים ומשמיעים מדי פעם הערות חרישיות באידיש או בארמית עתיקה, קשה לי לזהות בדיוק.

אסור בשום אופן להתעצבן. צריך לקחת אותם בקלות — אחרת הסוף הוא אולקוס בשבילי או מוות לרבנים.

אספר לך על יום אחד מתוך חצי שנה של ריצות. אני מגיע לרבנות, ניגש לטיפוס המזוקן שיושב ליד דלפק-הקבלה, מאזן לו פתק-הפנייה בקרה-עניינים ושואל אותו בעדינות לאן לפנות. האיש, בעל צורה ותבנית, יושב וממלמל בלי הרף משהו שלאזניים הערלות שלי נשמע כמו תרגום-אוניקלוס לשעות-הקבלה של הרבנות. בלי לחדול מפיזמונו, מעיף האיש מבט קטן בנייר ובאותה נעימה בשינוי קצב, מחמיק לי משהו מזווית הפה.

ראש-דיין

במובן ששאלתי: "מה, מה אמרת?" ואז הוא מרים עיניו אלי בפלצות ושואל

הכל עולה כסף

גם להתגרש. כל שלב חדש במערכת הגירושין עובר דרך הקומה. קודם תשלם, אחר-כך ידברו איתך. זהו שלב אחד בדרך היסורים של הרבנות. האם מקווים הרבנים להביא בדרך זו לירידת אחוז המתגרשים, או לשינוי בדתם של אלה שהחליטו להתגרש?